

var nemlig forelagt i, med og ved Finantslovforslaget for det indeværende Finantsaar 1877—78 og iøvrigt kun meddelt i Anmærningerne. Derfor var det min Mening dengang, at da det egentlig grinede os i Næde fra ethvert Tal i dette Finantslovforslag, saa kunde vi egentlig ikke komme det rigtig tillivs uden ved at slaa hele dette Finantslovforslag ihjel. Men under Overveielsen af en ny Gaang at aflive Aalen paa, kom ogsaa det Spørgsmaal frem dengang at tage det ud af Anmærningerne og indbringe det ved privat Initiativ og saa slaa det ihjel. Jeg skal ikke nævne de to ærede Medlemmer, som dengang sagde — efter min Formening med Urette: Ja, det var jo en heilig Ting at faae det midlertidige Finantslovforslag indbragt og saa slaa det ihjel, saa staaer Ministeriets Forslag urørt. Jeg var ikke enig i den Opfattelse af det private Initiativ; men man skød det bort midlertidig og kom ved den daværende Formands Velwillie til den Form for Ihjelslagning, som bestaar i Udskillelse. Man tænkte sig, at der laa et Forslag paa Bordet, skjøndt det stod i Anmærningerne, og slog det ihjel med Conseilspræsidentens og Formandens Tilladelse, og saa lod man Finantslovforslaget, som egentlig indeholdt Provisoriet Tal for Tal, gaa over til anden Behandling; men jeg forstaaer meget godt, hvorfor det skete, thi Forberedelserne vare trufne til, at Indholdet kunde opstaa Dagen efter i en midlertidig Finantslov. Den samme Opfattelse, jeg den Gang havde af det private Initiativ, havde jeg ligeledes i 1885 og 1886, og da Ministeren kom og sagde til os i 1885: I skulle faae den saakaldte foreløbige Lov af 1ste April 1885 til Forelæggelse, naar I først have behandlet mit Finantslovforslag, saa betragtede vi altsaa Ministeriet som forpligtet til strax at forelægge Provisoriet efter Bestemmelserne i § 25, jfr. § 48. Det krævede vi dog ikke saaledes, at vi fra vort Standpunkt anjaae det for at være et Provisorium, en foreløbig Lov, udstedt i Overensstemmelse med § 25; men fra Ministeriets Standpunkt var det udstedt som en foreløbig Lov under Paaberaabelse af § 25, og det gav det Forpligtelsen til ubetinget strax at forelægge det. Smidertid fremsatte Ministeren dengang den Betingelse, at vi skulde give os til at behandle noget Andet først. Havde vi høiet os for den Betingelse, saa vilde han næste Aar stille videregaaende Betingelser, naar vi først vare gaaede ind paa, at det var efter Bestemmelserne i § 25, jfr. § 48. Derfor sagde efter min Mening med Rette Folkethinget: Dette saakaldte Provisorium skulle vi give en Meningstilkjende-

givelse om strax i Overensstemmelse med vor oppositionelle Stilling, og da det private Initiativ er berettiget til at bruges ved foreløbige Love, saa indbringes det og forkastes, men vi lagde ikke ind i den Forkastelse den Bestemmelse, at da Ministeriet modsatte sig det og faktisk opretholdt det saakaldte Provisorium og blev siddende, som om Forkastelsen ikke var sket, saa var alting godt, saa kunde Ministeriet sidde paa sin faktiske Opretholdelse af Provisoriet til Foraaret. Nei, ingenlunde. Ministeriets Forslag var først fremme i Oktober, det var anmeldt til den 24de, men saa fandt man paa at udsætte og imidlertid at udstede foreløbige Love. Det blev atter sat paa Dagsordenen i Slutningen af December, Dagen efter at Udsættelsen var udløben, men blev taget tilbage af Finantsministeren, fordi han vilde have sit Lotteriforslag til Behandling, en findrig Ide, som senere under en anden Form er optagen af Oppositionen. Saa kom det da endelig til Behandling den 25de Januar 1886. Formanden sagde den Gang — og den nuværende høitærede Formand har efter ham holdt sig til samme Forklaring — den daværende Formand udtalte, at da Grundloven ikke forbyder gjentagen Forelæggelse af Forslag, altsaa heller ikke af forkastede Forslag, saa kan Sagen behandles anden Gang, og deri var det ærede Medlem fra Leire ganske enig — ærede Medlemmer kunne se efter, hvis de have glemt det. Han sagde, at det var ikke blot rigtigt, at Ministeren forelagde Forslaget, men han var forpligtet til at fremkomme med det, trods tidligere Forkastelse, og der forelaa ingen Grund for os til at have en anden Mening om det Instrument, end vi havde haft tidligere. Da vi saa kom til 1886—87, da blev det private Initiativ benyttet igjen til Forkastelse, men den ærede Finantsminister forelagde sit Forslag i December 1886, altsaa før Opløsningen; da lod man uden et Ord Sagen gaa i Udvalg. Var det ikke stridende mod Folkethingets tidligere Taktik? Nei, det fandt jo Sted i 1887 i Oktober, da var der ikke Tale om Andet end at lade det gaa i Udvalg, men Motiveringen laa uaturligvis i Situationen. Man arbejdede den Gang paa Finantsbetænkningen for at fremstille for Høire og for Regjeringen, hvorledes den skulde se ud. Det skulde ske paa 14 Dage, det var kort før Jul, og det var meget naturligt, at man vilde have det fremskillet ved Siden af, inden man slog Ministeriets Forslag ihjel, inden man tog det til fornøjet Forkastelse for at møde flydligere overfor Vælgerne. Men Opløsningen fandt Sted, og det blev atter forelagt akkurat ligesom nu.